Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr 60 (620) * joi 10 octombrie 1957 * 8 pag. 30 bani

De ce le-am ales

Popescu Liliana

„Președinta detașamentului nostru, Popescu Liliana, are autoritate. De aceea am reales-o". Așa au declarat mai toți cei din clasa a V-a, de la Școala medie mixtă din Alexandria.

★

Era... cam pe cînd era? Să fi fost prin vacanța de primăvară. Tot detașamentul se pregătea pentru un carnaval.

Cei din grupa I-a hotărîseră: „Costumele le lucrăm noi. Aci la școală și în taină". Toți fuseseră de acord, afară de Popa Daniel.

— Ascultă Popa, tu de ce nu vrei să faci cum face toată grupa?

— Eu lucrez acasă.

— De ce acasă?

— Așa...

Și „așa" a rămas. Nimeni n-a putut să-l convingă pe Daniel să lucreze împreună cu grupa. Lucrul acesta avea însă o explicație. Acasă se găsește totdeauna o mămică, un tătic, uneori și un bunic sau o bunicuță, și mai pun și ei mîna. Ba s-ar fi putut să pună numai ei mîna, iar Daniel doar să-i privească lucrînd.

Ei, despre toată această poveste a aflat Liliana. Era tot președintă de detașament pe atunci. I-a spus lui Popa:

— Să vii după masă!

Popa a înghițit în sec și n-a avut curaj să spună „nu". A venit după masă, dar fără foarfece, fără carton, fără nimic. Și, hop, iat-o și pe Liliana:

— Am venit să vă ajut.

Își adusese tot ce trebuie într-un asemenea caz. Se apucă de lucru. Ajuta cînd pe unul, cînd pe celălalt. Popa stătea singur într-o bancă. Se vedea că e foarte stînjenit. Era roșu la față și se sucea cînd într-o parte, cînd într-alta.

— Tu de ce nu lucrezi?

(Hait!).

— Eu, să vezi, nu mi-am adus...

— Stai departe? l-a întrerupt liniștită Liliana, fără să ridice ochii de pe lucru.

— Ăăăă... nu prea...

— Atunci du-te și adu ce-ți trebuie!

A ieșit Popa ca din pușcă și s-a întors în cîteva minute. Și să-l fi văzut pe Popa ce mai împungea cu acul și ce mai mînuia foarfecele... De parcă neam de neamul lui tot croitori ar fi fost. De altfel acest lucru se poate vedea și din fotografia nr. 2.

Ce vreți? Așa-i Liliana. Are ea ceva că și cei mai îndărătnici o ascultă.

Divitari Luciana

„Nu s-ar putea spune că Divitari Luciana e la fel cu Popescu. Liliana e mai ...mai aspră. Divitari nu are autoritatea Lilianei, președinta detașamentului, dar are o mare dorință: să-și ajute colegii.

La sfîrșitul acestor articole se găsesc două fotografii. Vă rog să o priviți mai întîi cu atenție, pe cea cu numărul 1 apoi am să vă povestesc mai departe. Se vede acolo un băiat cu șapca pusă ageamiu, cu cozorocul într-o parte. Ține ghiozdanul sus pe umăr. Mutra chiulangiului, ce mai! Și ăsta era de fapt Trifu Constantin. Un chiulangiu. De aceea avea și note proaste. Mai era și bătăuș, și multe altele. Pe Luciana n-a rugat-o nimeni să-l ajute și asta mai ales îl enerva grozav:

— Ascultă, ce te bagi?

— Măi Constantine, e urît măi, ne faci clasa de rîs. Arată-mi mie unul care se poartă ca tine. Nu vrei să devii pionier?

— Uite, nu vreau! — și Trifu, după ce-i trăgea o tiflă, își lua ghiozdanul la spinare și.. pe aci ți-e drumul! Drept pe maidan.

S-a necăjit mult Luciana. Insă, cum v-am spus, e o fire blîndă. Nu țipă, nici măcar nu știe să poruncească. Cu toate acestea a simțit într-o zi că nu se mai poate așa. Cînd Trifu a vrut să plece, s-a proptit în ușă:

— N-ai să pleci!

— Am să plec! Dă-te la o parte!

— Nu mă dau!

— Te bat!

— Bate-mă!

Trifu a încercat s-o împingă. Luciana s-a apărat.

— Ete-te drăcie!

Trifu s-a așezat în banca întîi, cu cozorocul pe o parte, și a început să fluiere a pagubă. In ziua aceea a rămas la școală pînă la sfîr-

(Continuare în pag. a II-a)

A. WEISS

Și în Capitală

La 1 octombrie, pentru prima dată în acest an, s-au deschis și porțile școlilor din București — Capitala patriei noastre.

Dis-de-dimineață, însoțiți de părinți sau singuri, puteai vedea pe străzile Bucureștiului sute de copii îndreptîndu-se spre școală.

La Școala mixtă de 7 ani nr. 29, din raionul 1 Mai, copiii au trăit un dublu eveniment: primele ore de clasă și — ceea ce i-a surprins mai mult — asfaltul din curtea școlii. De acum s-a zis cu praful din timpul recreațiilor sau cu băltoacele mici și mari din timpul ploilor!...

Cei mici, din clasa I, proaspeții „boboci", au avut satisfacția de a fi primiți de cei din clasele mari. Bineînțeles, printre florile dăruite, cei mari le-au spus și cîteva cuvinte de bun venit. Dar parcă ce, prichindeii aveau timp să se gîndească la asta? Gîndurile lor zburau către clasa în care aveau să învețe, se întrebau cum va fi profesoara, cum arată...

EUGEN BUICAN

VISUL

FOILETON

Am picat la școala din Ilia cam nepotrivit: într-o după amiază cînd orele de curs se isprăviseră de mult. Nădăjduiam să găsesc totuși măcar un pionier prin școală.

Am deschis ușa. Inăuntru erau adunați pionierii cu munci de răspundere din unitate: Ionel Moisiuc — președintele detașamentului din clasa a VI-a — Cornel Oprean, Anișoara Ospian și încă vreo cîțiva din activul pionieresc. Erau prinși cu toții într-o discuție ciudată, așa că am rămas în pragul ușii, cu mîna pe clanță, ca să ascult fără să-i tulbur.

— Eu am avut un vis, de aceea am venit — spuse Anișoara.

— Și pe mine tot așa ceva m-a mînat încoace — preciza Ionel.

— Și pe noi — adăugară ceilalți.

— Lăsați-mă să vi-l povestesc eu întîi, cerea rugător Anișoara. Eu sînt mai mică...

Și iată ce-mi fu dat să aud din gura ei:

Se făcea că noi toți, cei care sîntem adunați aici, ne găseam în țara în care cîinii umblă cu covrigi în coadă. Stăteam tolăniți sub un pom care se îndoia sub povara fructelor. Erau tare atrăgătoare fructele. Noi însă așteptam: doar, doar s-o îndura pomul să se scuture singur. Fructele nu cădeau. Atunci, de undeva parcă din străfundul pămîntului, s-a auzit o voce: „Aveți răbdare, copii. Va veni îndată instructorul vostru de pionieri și va scutura pomul". Și...

Aici Cornel, care pînă atunci ascultase totul cu gura căscată de uimire, sări de la locul său:

— Nemaipomenit! exclamă el. Și eu am visat tot așa.

— Și eu! Și eu! exclamară toți ceilalți.

— Ei, se minună Otilia. Vasăzică toți am avut același vis. Ce-o mai fi și asta?

— Chiar așa? încuviință și Margareta. Ce-o fi, însemnînd pomul ăla minunat?

Și se gîndiră un timp cu toții, în tăcere.

— Pomul? sări Cornel deodată, luminat. Ar putea fi unitatea noastră de pionieri. Ce ziceți?

— Ai dreptate! încuviințară ceilalți.

— Dar fructele? Fructele care nu cădeau singure?

Iar rămaseră pe gînduri. S-au tot gîndit, însă fără folos. Văzînd așa, am hotărît să le dau o mînă de ajutor.

— Iată, le-am zis eu din pragul ușii, fructele ar putea fi socotite drept felurile activități pionierești pe care voi le desfășurați în unitatea voastră, pe detașamente și în grupe. Gazetele voastre de perete, adunările de alegeri pe care le pregătiți și chiar straturile de flori din fața școlii pe care le îngrijiți...

— Da, dar să vedeți — îmi spune oarecum contrariat, Ionel, noi nici gazete nu avem, nici adunările de alegeri n-am început să le pregătim și nici un fel de activități în unitate...

— Cum? Nici un fel de activități? m-am speriat eu. Doar au trecut atîtea săptămîni de la începutul anului școlar!...

— Dar dacă tovarășul nostru instructor de pionieri lipsește... completară ei pe șapte voci, tînguitor.

...Adevărat: dacă tovarășul instructor de pionieri lipsește, cine să scuture pomul încărcat cu fructe al unității de pionieri din Ilia? Spuneți, cine?

VIRGIL CARABA

DE VORBĂ CU CITITORII

Despre unele încercări

La secția literară a redacției noastre au sosit în ultimul timp un număr mare de versuri — încercări trimise de către cititorii noștri. Pentru că nu putem răspunde în parte tuturor, am ales aici cîteva lucrări mai semnificative pentru a le analiza:

Să luăm spre exemplu „Țara" de **Ionescu-Theofilia-Angela, din** Turnu Severin. Angela n-a scris o poezie izbutită. Aceasta, pentru că scrie despre țară la modul general. Vrea să ne vorbească despre toate. Despre bogățiile țării: sare, țiței, lemn etc. Nu-i uită nici pe poeți. Ii citează pe Eminescu și Coșbuc, vorbește și de munți. Cu această ocazie vă dăm și un citat:

„Pe munți sînt păduri frumoase
De conifere și foioase.
Acolo cîntă-n triluri dulci păsărele,
Se bucură de frumuseți și ele"

Prozaic, nu? — Revenim și la asta. Dacă Angela s-ar fi gîndit mai adînc, n-ar fi făcut așa. Ar fi ales numai un aspect, de pildă orașul ei natal. Pe acesta-l cunoaște mai bine și ar fi avut mult mai multe șanse să ne emoționeze. Cui folosesc versurile Angelei? Ele nu sînt atrăgătoare, nu se pot recita (sînt scrise fără prea multă atenție), nu învățăm din ele nimic. Adevărata poezie emoționează, învață ceva pe cititor, îi transmite un gînd nobil, îl întristează, îl înveselește.

„Revedere" — scrisă de **Marcus Haini, cl. a V-a Școala de 7 ani nr. 6 din Tg. Mureș, este și** ea neizbutită.

Versurile sînt foarte încîlcite. Este vorba de o fetiță care se întoarce acasă. Surorile și mama se bucură. Haini spune că fetița vine din depărtare. Era bine dacă scria de unde anume. In mod obișnuit, o copilă nu se îndepărtează de familie decît atunci cînd merge în colonie ori la școală. Dacă Haini se inspira din propria-i viață, dacă ne scria ceva despre familia sa, despre surori sau despre o prietenă era mai bine.

Doacinschi Neculai, din com. Roma, raionul Botoșani, ne cere să publicăm poezia sa „Liniște". Aceasta este de fapt copiată chiar din gazeta noastră și este scrisă de Elena Dragoș. Neculai a greșit trimițîndu-ne-o tocmai nouă.

Relu Gavril și Mitrea Gheorghe, de la Școala 156 București, ne trimit o lucrare intitulată „Adio, Vară", din care vom da citate pentru a vă arăta că, atunci cînd scrii poezii, trebuie să-ți alegi cu mare atenție expresiile. In cazul de față totul este potrivit ca nuca-n perete:

„Adio, mere, pere.
Și tot felul de legume
De nu mai le știam pe nume,
Adio eu vă zic la toate".

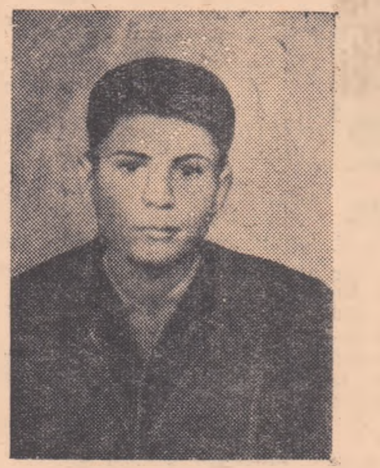
spre sfîrșit, autorii spun că se îndreaptă solizi și vioi spre școală. Ii rugăm să se hotărască. Ori solizi, ori vioi.

Poezii asemănătoare ne-au trimis și **Marin Dumitru** din **Galați.** (Toamna). **Botoș Valentina** satul Dămileni-Cristinești raion Dorohoi, (Cîntecul mamei); **Mera Elena** com. Breaza raionul Reghin (Toamna); **Pavelescu Gheorghe** raion Teleajen, reg. Ploiești, (E toamnă) și mulți alții.

Le recomandăm cititorilor care încearcă să scrie poezie să lucreze cu mai multă atenție, să se exprime mai corect, mai limpede. Bine ar fi să nu se apuce de scris decît atunci cînd tema îi emoționează în primul rînd pe ei. Să citească cu luare aminte poeziile scriitorilor noștri.

Vechi corespondenți ai gazetei noastre.

La început, prietenia cu Ureche Ștefan din Giurgiu, str. Cărămidarii Vechi nr. 28, mergea tare greu. Ne scria foarte rar, și atunci două rînduri și cîte un joc. Se mai supăra uneori pe noi

cînd îi răspundeam că jocul trimis nu este bun și nu poate fi publicat; nu ne mai scria o perioadă îndelungată.

După un timp și-a dat însă seama că avem dreptate și la redacție au început să ne sosească tot mai multe scrisori de la el. Ne împărtășea bucuria lui pentru notele obținute sau pentru faptul că colegul ajutat de el a început să învețe bine. Cea mai mare bucurie a avut-o însă cînd și-a construit un aparat de telegrafie; cu ajutorul lui vorbea cu colegii lui care aveau asemenea aparate. De altfel, scrisoarea în care ne-a povestit despre aparat a fost publicată și în gazetă, așa că mulți dintre voi îl cunoașteți după nume.

Au urmat alte scrisori, la fel de interesante. Ștefan ne-a povestit cum și-a construit un aparat care produce curent electric cu ajutorul aerului, cum a răspuns la examenele de absolvire a clasei a VII-a și la examenul de admitere. Dar Ștefan nu ne-a scris numai despre el, ci și despre colegii lui, despre felul în care învățau ei. Lua atitudine critică dacă vreunul începea să ia note slabe, era indisciplinat sau, crezîndu-se „cavaler" mare, nu mai purta cravata de pionier.

Toate acestea au făcut din pionierul Ureche Ștefan un corespondent bun și apropiat al gazetei.

Divitari Luciana

(Urmare din pag. I-a)

șit și a încasat două note proaste.

— Ai văzut ce mi-a făcut? s-a rățoit Trifu la Luciana.

— Măi Trifule, măi. Trebuie să înveți. Asta nu-i o soluție, să fugi de la școală cînd nu ești pregătit. Uite hai să ne facem lecțiile împreună.

— Să mă lași în pace! răcni Trifu.

După amiază, în timp ce juca mingea pe maidan, s-a pomenit cu Luciana după el.

— Ce vrei?

— Am venit să-ți cer ajutor. Am lipsit la lecția cu triunghiurile. Tu ai fost prezent.

Trifu a măsurat-o din cap pînă în picioare apoi i-a răspuns: „Bancuri!" S-a întors la minge, a mai jucat puțin, apoi și-a luat haina și a plecat după Luciana.

Și-au făcut lecțiile împreună și a doua zi, și a treia zi. Trifu nu se mai temea de anumiți profesori și, prin urmare, nu mai avea nevoie să plece.

In concluzie, am să vă redau un fragment din discuțiile purtate la adunarea de alegere a colectivului de conducere al detașamentului clasei a V-a de la Școala medie din Alexandria.

„Trifu a devenit băiat bun. Invață mai bine, nu mai chiulește de la ore. Toate astea se datoresc Lucianei. Cred că ar fi bine să ne gîndim: Oare, n-ar putea fi primit în rîndurile pionierilor?"

A. ALBU

Faptă pionierească

La Jiu

Comuna Braniște se află pe marginea Jiului. De cum începe vremea să se încălzească, nu există măcar un copil care să nu se ducă la scăldat. Se duc chiar și cei mici de tot să se bălăcească, dar numai la margine. Cei mari înoată mai încolo, cam pînă unde le vine apa la gît. Dintre ei Vijulie Florea, un băiat bine făcut din clasa a VII-a, este cel mai bun înotător. Greu găsești altul ca el în sat care să aibă curajul să treacă „vijoiul" atunci cînd e apa mare. Curajos băiat și Florea ăsta! Se spune despre el că ar fi salvat de la înec un băiat mai mic.

Dar întîmplarea asta să v-o povestesc mai bine de la început, așa cum mi-au spus-o și mie alți copii din Braniște...

★

Era o zi însorită de vară. Veniseră la Jiu o mulțime de băieți și fete. Printre ei, firește, și Florea. Acesta traversă de vreo cîteva ori apa, pe acolo unde e mai adîncă, apoi se așeză pe mal să se mai odihnească. Il înveselea mult felul în care se bălăcea un băiețel de vreo 9 ani. Ședea la margine și dădea din mîini și din picioare...

„Ei, dar niște mere, după baie, zău că n-ar strica. Ce-ar fi să dau o fugă pînă la noi la grădină?" — își zise Florea și începu să se îmbrace. După ce-și încheie nasturii de la cămașă, voi să plece, cînd...

— Se-neacă... se-neacă, se auzi glasul îngrozit al unei fete.

Florea întoarse cu iuțeală capul și-și aținti privirea spre apă. Acolo, cam în apropierea vijoiului, unde nu au curaj să se ducă decît prea puțini copii, se afla băiețelul pe care-l văzuse mai adineauri. Se cufunda în apă... ieșea din nou la suprafață pentru puțin timp, apoi iarăși...

Ce era de făcut? Nimeni nu se încumeta să se avînte. Văzînd aceasta, fără să mai piardă vremea, Florea începu să se dezbrace. Dacă văzu că băiețelul a intrat la fund și nu mai iese, s-a aruncat așa cum era, cu cămașa pe el. Tăia apele repezi cu atîta ușurință, încît fu imediat în locul în care-l văzuse cu cîteva clipe mai înainte pe băiat. Negăsindu-l, se dădu la fund.

Ceilalți, de pe mal, îl urmăreau cu teamă „Dacă n-o să-l găsească? Dar dacă..."

Le veni inima la loc abia în clipa în care îl văzură aducînd cu greutate la mal, victima vijoiului. Era sleit de puteri. Abia de se mai ținea pe picioare. Băiețelul însă nu mișca deloc. Iși pierduse conștința. Nu trebuia irosită nici o clipă. Florea și încă vreo cîțiva băieți își scoaseră curelele de la pantaloni, le prinseră una de alta și strînseră cu ele mijlocul înecatului. Il scuturară apoi de cîteva ori. Fetele se apucară să-i facă respirație artificială, așa cum învățaseră la școală și, în sfîrșit după cîteva minute de îngrijiri, micuțul începu să respire... apoi să clipească des...

Era salvat.

D. EMIL

Casă de moți

In Muzeul satului, care este unul din cele mai mari muzee etnografice din țară și singurul muzeu în aer liber, între cele 34 de gospodării țărănești ce-l alcătuiesc se află și monumente de arhitectură populară din Țara moților. Casele din Muzeul satului sînt aduse din regiunile reprezentative ale țării, demontate și reconstruite în muzeu, cu meșteri din satele de origină.

Inzestrate cu mobilier din regiune, unelte de muncă, ustensile de casă, țesături, piese de îmbrăcăminte și ceramică, aceste așezări gospodărești ilustrează viața poporului nostru și aspectele originale ale artei noastre populare. Cămara pe „pivniță" din Sălcina (din fotografie), construită în 1815, arată specificul caselor moțești și simțul desăvîrșit al proporțiilor pe care-l au meșterii populari.

R. D.

FRUMOASA ESTI PATRIA MEA

REGRETUL LUI IOSIF DUMEA

Am ajuns la Oradea noaptea tîrziu. Cu toate acestea, aşa cum obişnuiesc totdeauna cînd vin la Oradea, am trecut mai întîi pe la Comitetul Regional U.T.M. Aici am un cunoscut. Il cheamă Dumea. Iosif Dumea. E activist regional.

Şi iată că în noaptea aceea l-am găsit pe Dumea la sediu. Se întîmplase să fie de gardă.

Şi atunci mi-a prezentat cele de mai jos petrecute cu ani în urmă în satul Cotiglet, sat micuţ, pierdut undeva, la poalele munţilor Pădurea Craiului.

„M-A BATUT BOIERUL DE DOUA ORI"

Satul meu era aşezat pe moşia boierului Kubik, un om înalt, cu privirea mereu încruntată şi hrăpăreţ din cale-afară — şi-a început Dumea povestirea. Lua şapte piei de pe om.

...Mi-aduc aminte cum, odată, primisem în dar de la tata un briceag mare, cu prăsele de fier zgiriate. Voiam să-l încerc dacă taie. Am pornit spre rîu, unde erau o mulţime de goruni mici. Am deschis briceagul, i-am şters limba cu degetul şi am tăiat un gorun subţirel. Vrui să mă r dic, cind... simţii că cineva m-a apucat de gulerul cămăşii. Ridic privirea şi, în fa a ochilor îmi apare figura încruntată a boierului.

— Ia stai tu, scirnăvie, pui de sărăntoc — şi-ncepu să-mi care pumni peste faţă şi spate.

Am rămas lungit între mărăcini. M-am trezit abia acasă.

Spatele m-a durut mult timp şi mult timp mi-au rămas pe picioare şi pe faţă urmele biciuştii...

Altă dată, primăvara, cam pe cînd începe semănatul, am pornit din nou spre rîu. Adia un vînt uşor şi cald. Pădurea începuse să prindă viaţă. De undeva, am văzut că venea un stol de berze. Pluteau lin în văzduh, apoi începură să coboare. Atît de lin au coborît încît, nu ştiu cum, pentru o clipă am avut impresia că pot să le prind. Am pornit în goană spre ele, călcînd pe arătură. Mai aveam puţin p'nă la locul unde se aflau, cînd văd că stolul se pune în mişcare. Una cîte una, berzele se înălţară. „Ce-or fi avînd?" Caut cu privirea împrejur şi deodată văd o droşcă oprită. Din ea coborîse... boierul. Văzuse urmele lăsate de mine pe arătură. Am vrut s-o iau la fugă, însă m-a împiedicat spaima. Am rămas pe loc. Şi pentru a doua oară începu să dea... Cu mai multă putere dădea parcă de astădată... A fost a doua, dar şi ultima bătaie. Apoi...

...AM PLECAT DE ACASA

M-am dus la oraş. Din puţinul pe care-l aveau părinţii, mi-au dat şi mie ceva, ca să învăţ carte. „Dacă noi n-am avut parte de ştiinţa de carte, cel puţin tu să ştii să desluşeşti buchiile" — mi-au spus ei.

Acolo am învăţat cu copii săraci ca mine. Printre ei însă erau şi feciori de bogătani. De cîte ori îi vedeam, nu ştiu cum, îmi aduceam din nou aminte de Kubik. Inima mi se strîngea ca atunci, sub loviturile biciuştii. Imi era ciudă că stăteam aşa... să dea în mine. Trebuia să sar la el şi să-i dau măcar un pumn în faţă... Dar atunci eram atît de mic... „Insă nici acum nu-i tîrziu. Vine vacanţa şi... aş putea să-i trag eu o bătaie... Ah!... Aşa, să ştie şi el cum e"... mă gîndeam deseori. Bătăile nu le puteam uita. Şi i-am jurat răzbunare. Abia aşteptam să vină vacanţa... De multe ori mi se făcea totuşi teamă, să nu se întîmple ceva... să nu-l găsesc acasă sau...

...DAR IN SAT AU RAMAS OAMENI DE NADEJDE

Teama mea s-a dovedit a fi întemeiată. Cînd m-am întors acasă, după 1945, boierul nu mai era. Nici moşia nu-i mai aparţinea. Se făcuse dreptate.

Totuşi voiam să ştiu unde-i, ce s-a întîmplat cu el. De la tata am aflat cele ce urmează:

Era o după amiază de iunie. In curtea conacului, fierbere mare. Boierul încărca grăbit lucrurile într-o căruţă. In jurul lui însă, dădea tîrcoale Gavrilă, un vlăjgan cît toate zilele — prieten cu mine. El ştia de bătăile pe care le primisem de la Kubik...

Cînd termină de încărcat, boierul înhămă caii şi tocmai voia să se suie în căruţă, cînd Gavrilă se apropie de el:

— Boierule, vino puţin. Ştii am să-ţi plătesc nişte datorii.

Kubik stătu puţin pe gînduri, apoi se apropie de cel care-l chemase. Calm, Gavrilă îl apucă cu o mînă de cămaşe şi-i dădu un pumn peste faţă cu mîna lui mare şi grea. Boierul îşi pierdu cumpătul şi căzu.

— Stai, nu te grăbi, ţi-am plătit numai una.

Cu mîna stîngă îl ajută să se ridice, iar cu dreapta îi mai „îndesă" un pumn, aşa, ca să-l ţină minte.

— Asta este a doua şi cu asta basta. Fură pentru Iosif, ţi-aduci aminte nu? zise Gavrilă în încheiere.

Boierul se urcă repede, repede în căruţă, apoi aceasta se pierdu de după cotitura drumului...

— Şi aşa mi-a scăpat — spuse cu un oftat tovarăşul Dumea. Dar nu-i nimic, continuă el, bine că s-au găsit alţii să-mi plătească datoria.

EMIL DOBRESCU

Luna prieteniei ROMINO-SOVIETICE

Luni, 7 octombrie s-a deschis în toată ţara Luna prieteniei romîno-sovietice. Pentru poporul nostru a devenit o tradiţie scumpă această sărbătoare care culminează cu ziua de 7 Noiembrie. In fiecare an, Luna prieteniei romîno-sovietice este un prilej pentru poporul romîn şi cel sovietic să reintărească un legămînt cu rădăcini adînci în istorie. In anul acesta, în cadrul Lunii prieteniei se fac pregătiri pentru întîmpinarea unei glorioase aniversări: se împlinesc 40 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie.

In răstimpul a patru decenii, ţara sovietică a devenit una din cele mai puternice din lume arătînd forţa clasei muncitoare eliberată de exploatare, luminată de învăţăturile lui Lenin.

O dată cu dezvoltarea economică U.R.S.S. cunoaşte o nemaiîntîlnită dezvoltare a ştiinţei. Ea este prima în lume în ceea ce priveşte folosirea energiei atomice în scopuri paşnice.

Pentru ţara noastră pentru partidul nostru — 40 de ani de construcţie socialistă şi comunistă sînt un exemplu măreţ.

Luna prieteniei romîno-sovietice constituie încă un prilej de a învăţa din experienţa sovietică. Delegaţia sovietică care ne vizitează ţara în cadrul Lunii prieteniei este alcătuită din muncitori fruntaşi, oameni de ştiinţă, artişti.

Printre membrii delegaţiei se află Alexandr Victorievici Bielîşev. El a fost comisar al crucişătorului „Aurora" şi a dat ordinul cu privire la salva istorică îndreptată spre Palatul de Iarnă. A. V. Bielîşev şi-a îndeplinit cu cinste datoria de soldat al Revoluţiei.

Tot în delegaţie se mai află şi unul din eroii mişcării de partizani — Piotr Leontievici Kulbaca, Erou al Uniunii Sovietice. El a fost comandantul detaşamentului din Gluhov care a străbătut 10.000 km în spatele frontului duşman.

Intîlnirile cu membrii delegaţiei, spectacolele, concertele, matineele literare, într-un cuvînt toate manifestările din cadrul Lunii prieteniei, vor duce la adîncirea şi mai mare a înţelegerii reciproce dintre cele două popoare, la întărirea legăturilor de prietenie.

La închiderea paginii

Pentru a întîmpina cea de-a 40-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, în şcoala noastră au început pregătirile o dată cu deschiderea şcolii. In cinstea acestei sărbători pregătim o frumoasă serbare, pe care o vom da în sala Căminului cultural. In program avem cîntece şi poezii despre munca plină de avînt a oamenilor sovietici pentru construirea comunismului. Avem de asemeni o suită de dansuri sovietice şi romîneşti, care credem că va avea succes.

M VALERICA
cl. a VII-a, comuna Leu, regiunea Craiova

Pioniera Vasilescu Doina, de la Şcoala medie nr. 1 din Cîmpulung-Muscel, ne comunică următoarele: „Pionierii din unitatea noastră au început să se pregătească pentru a întîmpina 7 Noiembrie.

La gazeta de perete a fiecărei clase au apărut articole care vorbesc despre importanţa Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, despre ce a însemnat ea pentru copiii sovietici.

Tot în întîmpinarea acestei zile, în cursul lunii vom avea o întîlnire cu tovarăşul Onofreiciuc, muncitor la I. M. I., care a participat la cel de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului".

La vînătoare...

Popică-mincinunică

„Să-l dau, să nu-l dau?" se tot întreabă Eugen şi simte cum inima i se face mică-mică în piept. Şi minutele se scurg unul după altul, fără ca Eugen să mai poată înregistra ceva din cele ce explică profesorul la tablă. Numai în fundul buzunarului de la pantalon mîna lui strînge cu putere, dar şi cu teamă, un obiect. Un obiect scump, dar care nu-i aparţine, şi în mintea lui se dă o adevărată luptă. Obiectul acesta îl tulbură aproape de-o oră.

„Ar fi mai cuminte să mă ridic şi să spun: tovarăşe profesor, am găsit un stilou în bancă!" Atunci toţi elevii l-ar privi miraţi şi-n faţa întregii clase el s-ar arăta ca un adevărat şcolar ...Şi dacă nu spun? Un stilou nu-i un lucru de lepădat. Apoi, e norocul meu. L-am găsit în bancă, nu l-am furat. Ar putea cineva să-mi caute vină? Cine ştie că eu, Eugen Pop, am găsit stiloul în bancă?

Eugen tresări. Mîna în buzunar, se crispă pe stilou şi parcă-i tremurau picioarele. „Ce prostie! M-am speriat degeaba. Doar nu-i nimic — numai s-a terminat ora".

Eugen păşeşte liniştit alături de colegi, dar nu rosteşte o vorbă. Tace. Parcă i-ar fi prins cineva limba în cuie. Numai faţa îi e răvăşită, de parcă ar trece printr-o mare nenorocire. „Dacă cineva l-ar bănui în momentul acela, imediat s-ar da de gol". A trecut însă orice pericol. Acum stiloul zace în fundul grădinii, ascuns sub nişte bolovani.

In momentul acela uşa clasei se deschise uşurel şi apăru o fetiţă dintr-a VII-a.

— Ştiţi, mi-am uitat stiloul în bancă, tovarăşe profesor, vorbi eleva, parcă ruşinîndu-se de faptul că-şi uitase stiloul. Aş vrea...

— Bine, caută-l. In ce bancă ai stat?

Eugen simte că se înăbuşe. Fata se îndreaptă chiar spre banca lui şi zeci de ochi îl privesc, zeci de ochi îl acuză, parcă spunîndu-i: „Tu l-ai găsit. L-ai ascuns în grădina de lîngă casă, să-ţi fie ruşine".

— Nu este, şopti fata cu tristeţe în glas, şi-l privi mustrător pe Eugen, care-şi pironise privirile în podea.

★

Şi totuşi, peste cîteva zile, în urma deselor discuţii cu colegii, Eugen recunoscu: „L-am găsit şi mîine am să-l aduc" A doua zi însă, Eugen a venit la şcoală tot fără stilou. Stiloul... „dispăruse" din locul unde-l pusese!

— L-a furat careva sau am uitat unde l-am pus... se scuză Eugen.

★

...De atunci, au trecut mai multe zile. Şcolarii au plecat în vacanţă şi fiecare şi-a petrecut-o în felul său. Eugen Gh. Pop din clasa a V-a B, de la Şcoala de 7 ani nr. 1 Sibiu, a plecat şi el în vacanţă. A scos stiloul din cutiuţă şi l-a încercat pe o bucată de hîrtie. Scria de minune. Numai că într-o zi, cînd se afla la joacă, din nebăgare de seamă a pierdut stiloul. „Mai bine îl înapoiam elevei" a mormăit el, în timp ce căuta. Dar se linişti repede şi-şi căută mai departe de joacă, uitînd cu totul de stilou. „Vor uita şi ei pînă voi merge din nou la şcoală".

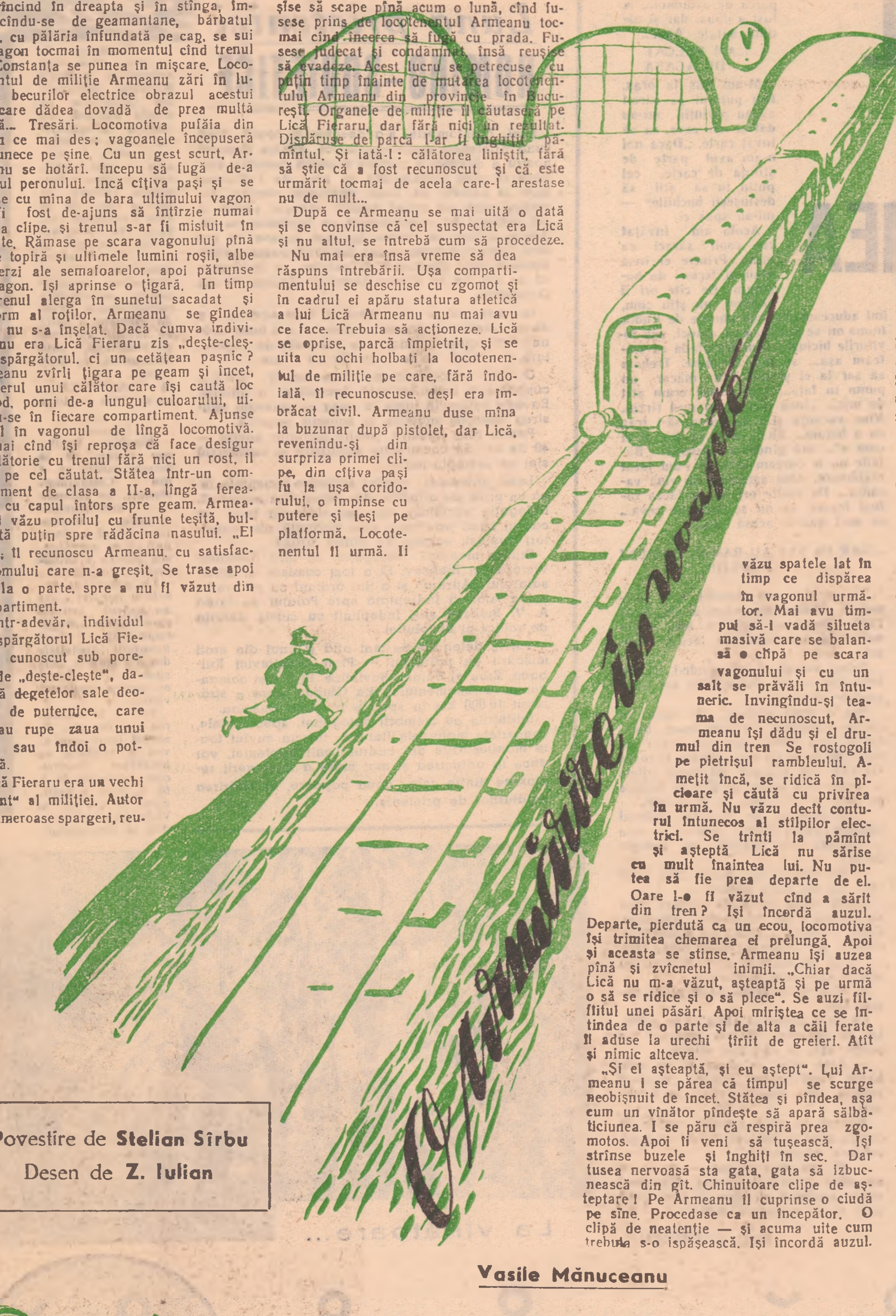
Dar în prima zi de şcoală, unul dintre colegi l-a şi întrebat:

— Măi Eugen, ai adus stiloul?...

Clasa nu uitase!

GH. NEGREA

O urmărire în noapte

Îmbrîncind în dreapta şi în stînga, împiedicîndu-se de geamantane, bărbatul înalt, cu pălăria înfundată pe cap, se sui în vagon tocmai în momentul cînd trenul de Constanţa se punea în mişcare. Locotenentul de miliţie Armeanu zări în lumina becurilor electrice obrazul acestui om care dădea dovadă de prea multă grabă... Tresări. Locomotiva pufăia din ce în ce mai des; vagoanele începuseră să lunece pe şine. Cu un gest scurt, Armeanu se hotărî. Începu să fugă de-a lungul peronului. Încă cîţiva paşi şi se prinse cu mîna de bara ultimului vagon. Ar fi fost de-ajuns să întîrzie numai cîteva clipe, şi trenul s-ar fi mistuit în noapte. Rămase pe scara vagonului pînă ce se topiră şi ultimele lumini roşii, albe şi verzi ale semafoarelor, apoi pătrunse în vagon. Îşi aprinse o ţigară. În timp ce trenul alerga în sunetul sacadat şi uniform al roţilor, Armeanu se gîndea dacă nu s-a înşelat. Dacă cumva individul nu era Lică Fieraru zis „deşte-cleşte", spărgătorul, ci un cetăţean paşnic? Armeanu zvîrli ţigara pe geam şi încet, cu aerul unui călător care îşi caută loc comod, porni de-a lungul culoarului, uitîndu-se în fiecare compartiment. Ajunse astfel în vagonul de lîngă locomotivă. Tocmai cînd îşi reproşa că face desigur o călătorie cu trenul fără nici un rost, îl zări pe cel căutat. Stătea într-un compartiment de clasa a II-a, lîngă fereastră, cu capul întors spre geam. Armeanu îi văzu profilul cu frunte teşită, bulbucată puţin spre rădăcina nasului. „El este": îl recunoscu Armeanu, cu satisfacţia omului care n-a greşit. Se trase apoi mai la o parte, spre a nu fi văzut din compartiment.

...Într-adevăr, individul era spărgătorul Lică Fieraru, cunoscut sub porecla de „deşte-cleşte", datorită degetelor sale deosebit de puternice, care puteau rupe zaua unui lanţ sau îndoi o potcoavă.

Lică Fieraru era un vechi „client" al miliţiei. Autor a numeroase spargeri, reuşise să scape pînă acum o lună, cînd fusese prins de locotenentul Armeanu tocmai cînd încerca să fugă cu prada. Fusese judecat şi condamnat, însă reuşise să evadeze. Acest lucru se petrecuse cu puţin timp înainte de mutarea locotenentului Armeanu din provincie în Bucureşti. Organele de miliţie îl căutaseră pe Lică Fieraru, dar fără nici un rezultat. Dispăruse de parcă l-ar fi înghiţit pămîntul. Şi iată-l: călătorea liniştit, fără să ştie că a fost recunoscut şi că este urmărit tocmai de acela care-l arestase nu de mult...

După ce Armeanu se mai uită o dată şi se convinse că cel suspectat era Lică şi nu altul, se întrebă cum să procedeze.

Nu mai era însă vreme să dea răspuns întrebării. Uşa compartimentului se deschise cu zgomot şi în cadrul ei apăru statura atletică a lui Lică. Armeanu nu mai avu ce face. Trebuia să acţioneze. Lică se oprise, parcă împietrit, şi se uita cu ochi holbaţi la locotenentul de miliţie pe care, fără îndoială, îl recunoscuse, deşi era îmbrăcat civil. Armeanu duse mîna la buzunar după pistolet, dar Lică, revenindu-şi din surpriza primei clipe, din cîţiva paşi fu la uşa coridorului, o împinse cu putere şi ieşi pe platformă. Locotenentul îl urmă. Îi văzu spatele lat în timp ce dispărea în vagonul următor. Mai avu timpul să-i vadă silueta masivă care se balansă o clipă pe scara vagonului şi cu un salt se prăvăli în întuneric. Învingîndu-şi teama de necunoscut, Armeanu îşi dădu şi el drumul din tren. Se rostogoli pe pietrişul rambleului. Ameţit încă, se ridică în picioare şi căută cu privirea în urmă. Nu văzu decît conturul întunecos al stîlpilor electrici. Se trînti la pămînt şi aşteptă. Lică nu sărise cu mult înaintea lui. Nu putea să fie prea departe de el. Oare l-o fi văzut cînd a sărit din tren? Îşi încordă auzul. Departe, pierdută ca un ecou, locomotiva îşi trimitea chemarea ei prelungă. Apoi şi aceasta se stinse. Armeanu îşi auzea pînă şi zvîcnetul inimii. „Chiar dacă Lică nu m-a văzut, aşteaptă şi pe urmă o să se ridice şi o să plece". Se auzi fîlfîitul unei păsări. Apoi miriştea ce se întindea de o parte şi de alta a căii ferate îi aduse la urechi ţîrîit de greieri. Atît şi nimic altceva.

„Şi el aşteaptă, şi eu aştept". Lui Armeanu i se părea că timpul se scurge neobişnuit de încet. Stătea şi pîndea, aşa cum un vînător pîndeşte să apară sălbăticiunea. I se păru că respiră prea zgomotos. Apoi îi veni să tuşească. Îşi strînse buzele şi înghiţi în sec. Dar tusea nervoasă sta gata, gata să izbucnească din gît. Chinuitoare clipe de aşteptare! Pe Armeanu îl cuprinse o ciudă pe sine. Procedase ca un începător. O clipă de neatenţie — şi acuma uite cum trebuia s-o ispăşească. Îşi încordă auzul. Sunase pietrişul sub talpă de om sau totul nu era decît fructul imaginaţiei sale? Aproape îşi opri respiraţia şi ascultă. Nu, nu se înşelase. Acum zgomotul se auzea clar. Căută să pătrundă cu privirea spre locul de unde venea zgomotul. Nu văzu nimic. Auzi în schimb o tuse stăpînită şi înăbuşită probabil în pumn. „E pe aproape. Nu m-am înşelat". Pipăi pistoletul, şi oţelul dur şi rece îi dete siguranţă şi calm. „În nici un caz nu trebuie să ajung la o luptă corp la corp cu el. E mai puternic decît mine şi mă va doborî. Trebuie să folosesc clipa cea mai potrivită pentru a-l imobiliza".

Pe drumul de care, paralel cu linia ferată, se auzea venind o căruţă la pas. Felinarul prins de loitră se legăna în pasul cailor. Omul ce mîna nu era grăbit. Armeanu îi auzi vocea cum îngîna frînturi de melodii tărăgănate.

Cînd căruţa fu în dreptul lor, Armeanu bănui că Lică o să folosească prilejul să dispară. Şi nu se înşelă. Cînd căruţaşul îşi îndemnă cu glas puternic caii, Lică se ridică şi o luă la fugă. Armeanu zvîcni dintre pietriş şi somă puternic:

— Stai, stai că trag!

Drept răspuns, Lică îi aruncă o înjurătură peste umăr. Armeanu trase un foc în aer, dar Lică nu se opri. Alerga spre liziera unei păduri ce se zărea ca o pată mare, întunecată, la o depărtare de cel mult 50—60 de metri. Armeanu iuţi pasul şi auzi respiraţia greoaie, şuierătoare, a lui Lică. Îl mai somă o dată şi Lică se opri. Cînd Armeanu se apropie, spărgătorul se repezi asupra lui şi-i zbură pistolul din mînă c-o lovitură de picior. Dintr-odată, nervii lui Armeanu se încordară la maximum. Situaţia era de-a dreptul primejdioasă. Locotenentul îşi dădu seama că va cîştiga cel mai calm... Se prefăcu că vrea să alerge după pistol... Lică încercă să i-o ia înainte şi Armeanu c-o lovitură scurtă, seacă, de jiu-jitsu îl izbi în ceafă, doborîndu-l. Dar Lică era puternic ca un taur. Nici nu atinse bine pămîntul, că zvîcni iar în sus, lovindu-l formidabil pe locotenet cu capul în stomac. Armeanu simţi că-şi pierde cunoştinţa. C-o sforţare grozavă reuşi să se ferească în ultima clipă de directa pe care Lică i-o expediase îndată după lovitura în plex. Dus de avînt, Lică se prăbuşi în pumnul lui Armeanu. Epuizat, „deşte-cleşte" căzu ca un sac...

Locotenentul duse palmele pîlnie la gură şi strigă pe cel cu căruţa.

— Hei, oameni buni, aici miliţia, veniţi aici!

Căruţaşul, care la auzirea focului de pistol se oprise, veni neîncrezător, cu felinarul într-o mînă şi cu bîta în cealaltă.

— Ce-i, ce s-a întîmplat?

— Sînt de la miliţie, am prins un evadat. Ajută-mă să-l leg.

Pînă ce Lică să-şi vină în fire, cei doi îl legară fedeleş.

Ţăranul îl lumină cu felinarul:

— Ia uite, tovarăşe miliţian, cogeamite namila... Mare curaj ai avut să te iei cu unu'ca ăsta!

Povestire de **Stelian Sîrbu**
Desen de **Z. Iulian**

Vasile Mănuceanu

Întîmplări din colectivă

Spovedania unei lămpi

Se bocea către un spin
Lampa, verde de venin:
— Uite, zac aici în tină,
Aruncată şi străină,
Şi ce-am fost de-ai şti matale,
Mi te-ai ploconi de şale.

...Doamnă mare, nu ca azi,
Că aveam fitil şi gaz
Şi-o mîndreţe de oglindă
Tot răsfăţul să-mi cuprindă.
Mă găteau ca pe-o mireasă
Fiind tare năzuroasă
Şi scoteam pe nară fum
De nu-mi mai stăteai în drum.

Iar acuma zac în tină,
Aruncată şi străină...
Că veniră nişte vraci
De-au pus stelele-n araci,
Iar la grindă, ca-n cuibare,
Numai gămălii de soare.

Şi acuma zac în tină,
Aruncată şi străină...

Clocitoarea

Grave şi filozofînd
La dihania străină,
S-au uitat cruciş, pe rînd
(Minţi isteţe, de găină...).
— Asta ce-o mai fi, surată?
— Orătania-i de soi...
— Ce tot spui? E-o îngîmfată
— Las' că nu-i merge cu noi.

Îi dădură mult tîrcoale
Cu teribile intenţii
Şi zeflemisînd agale:
— E o proastă cu pretenţii!

O-nţepară ele-aşa
Dar dihania tăcea...

Într-o zi cu soare însă,
S-a-ntîmplat un fapt divers.
Toată păsărimea-i strînsă,
Lumea s-a oprit din mers...

Orătania străină
Scoase zeci de gîgîlici,
Sîmburi fragezi de lumină
Zvînturatici, calzi şi mici.

Mor moţatele de ciudă
Pe dihania zăludă.
Doar cocoşul, vrednic tată,
Bucuros şi mîndru foc,
Cu simţirea delicată
I-a adus o rîmă-n cioc...

Ţiganii

Au venit cu corturi sure
Şi cu ochi rotunzi de mure:

— Spoi căldări şi spoi tingiri!
— Uite, mă, ce musafiri...

Cioca-boc şi cioca-boc
Sîngeră arama-n foc...
Furi din coama nopţii stele
Şi faci salbe, faci inele.
Iar lăuta grea de vrajă
Şade visului de strajă.

...Zile fug şi pică frunză,
Cată stele să se-ascunză.
Nu mai sună zvon în şatră,
Mor scînteile în vatră
Cu sclipiri de ametist
Şi lăuta sună trist.

Inimă, de ce eşti şuie?
Cînd vezi carele cum suie
Cu belşug de pîine nouă
Parcă mi te-ai frînge-n două...

Cînd la colectivă-n deal
În zvon iute de ţambal
Curge aur greu în saci
Inimă, nu vrei să taci...

Hai atunci la preşedinte!
Că-i sfătos şi om cu minte.

★

...Iese-n faţă bulibaşa
Netezindu-şi grav cămaşa:
— Zău că nu sîntem betegi;
Uite-ne: osoşi da-ntregi.
Om putea munci pămîntul
Şi-avem cai mai iuţi ca vîntul
Numai buni de colectiv.
Haide, scrie-n catastiv...

Cu acest număr începe publicarea în continuare a minunatei povestiri despre **MOWGLI (Broтăcelul)**
Ea face parte din vestita lucrare „Cărţile junglei" a scriitorului englez RUDYARD KIPLING, este o prezentare în imagini a uneia dintre „Cărţi". Cu ajutorul condeiului fermecat al pictorului PASCAL (Pascal Rădulescu) veţi pătrunde într-o lume tainică, despre care cunoaşteţi prea puţine lucruri.

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

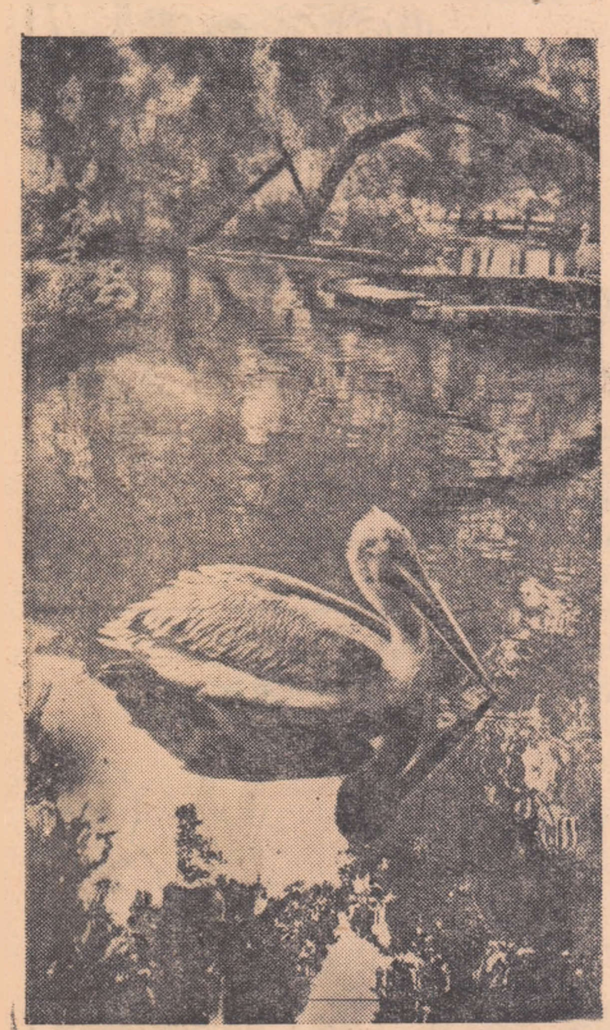
In imagini De PASCAL

Instantanee de toamnă

Octombrie, cu ploaia lui de aramă, s-a revărsat pe străzile și în parcurile capitalei. Toamna a schimbat peisajul bucureștean. Ștrandurile s-au închis de mult, dar amatori de baie rece tot se mai găsesc. Pe cel de față (foto 1) credem că l-ați recunoscut. E un vechi pensionar al Cismigiului: domnul Pelican. Fără îndoială că una din cele mai „gustate" bucurii de toamnă e tradiționala mustărie. Acești doi tineri cetățeni pe care i-am surprins (foto 2) par să aprecieze mult băutura dulce din cănile de lut. Și, în sfîrșit, o noutate: știați că pentru a culege ciuperci nu-i nevoie să mergi în pădure? Te poți deplasa pentru asta în oricare din piețile capitalei. Fetița din fotografia 3 vă poate confirma...

Foto Gr. PREPELIȚA

1

2

3

Dr. Vitamină VĂ SFĂTUEȘTE

Vara aceasta a adus printre întîmplările ei un musafir neașteptat și nedorit: gripa. Aceasta e o boală de sezon umed și rece; pe de altă parte, eram obișnuiți să considerăm gripa drept „spaniolă" și nu „asiatică". Oricum, a fost vorba de o epidemie, adică de cazuri numeroase de boală — ba chiar s-ar putea spune că, boala întinzîndu-se pe tot globul, este vorba de o pandemie...

Dar ce este gripa?

Boala este provocată de o viețuitoare extrem de mică, un virus, adică un microorganism mai mic chiar decît un microb. El se poate vedea numai cu microscopul electronic.

Cultivat în mod natural în organismul celor bolnavi de gripă, virusul gripei trece ușor la oamenii sănătoși, odată cu ploaia invizibilă de salivă pe care o provoacă vorbirea, tusea și strănutul bolnavului. Nu poți căpăta gripa dacă nu ai venit în contact cu un bolnav de gripă. (De aceea exploratorii polari, cu tot frigul, nu fac gripă, dacă au plecat sănătoși, și nu se întîlnesc cu oamenii bolnavi).

Cînd cineva iese de la cald la frig, dezbrăcat, zice că a răcit dacă strănută sau i se înfundă nasul — dar tulburarea e trecătoare și nu se transformă în gripă decît dacă de curînd a venit, sau va veni, în contact cu un gripat.

Gripa este o boală a nasului, laringelui, traheei, plămînilor. Guturaiul (sau curiza) este o rudă apropiată a gripei și este provocat tot de un virus, dar îmbolnăvește mai mult nasul cu o interminabilă scurgere a acestuia. Pe cel care are gripă însă, îl ustură nu numai nasul, dar și gîtul, pieptul, tușește mult și uscat, are febră, îl doare capul și tot corpul, de parcă ar fi bătut. Din fericire, boala necomplicată ține doar cîteva zile, dar, lasă după ea o slăbiciune (astenie) pronunțată. Uneori însă boala se poate complica cu o congestie pulmonară, sinuzită, amigdalită etc., datorită microbilor care trăiesc în mod obișnuit în căile respiratorii și care, odată cu gripa, atacă mai ușor organele slăbite, îmbolnăvindu-le în mod grav, uneori chiar mortal.

Așa stînd lucrurile, se pune întrebarea: ce putem face împotriva gripei? Desigur, e mai bine să ne ferim de îmbolnăvire, decît să fim obligați să ne tratăm boala gata declarată... De aceea e bine să evităm aglomerațiile (la spectacole, de pildă), căci sînt mai multe șanse să ne întîlnim acolo cu oameni deja gripați. Să ne ferim cînd cei bolnavi vorbesc, tușesc sau strănută în apropierea noastră. Să nu ieșim în frig transpirați, după ce am făcut baie, prost încălțați ori cu capul descoperit ori neapărați împotriva ploii. Să ne hrănim bine (cu lapte, ouă, carne, fructe), să ne antrenăm corpul prin gimnastică, sport, să ne spălăm dimineața cu apă caldă, apoi cu apă rece, pe tot bustul.

La primele semne de boală, e bine să rămînem acasă, cel mai bine la pat (Bineînțeles cu avizul medicului!). Ceaiurile calde cu aspirină, băile calde de picioare, frecțiile cu „Diana" sau oțet aromatic, ventuzele, muștarul, gargara cu ceai de mușețel cald, șodouri de lapte, sînt o serie de leacuri pe care le prescrie și medicina actuală. Mai trebuie însă și puțină răbdare, căci gripa își face stagiul de obicei cîteva zile (nu există pentru ea un tratament care să o întrerupă brusc, cum fac penicilina și streptomicina etc. la alte infecții). In caz că febra mare persistă, medicul consultă din nou bolnavul și prescrie analize și eventual tratament cu antibiotice (care sînt indicate numai în caz de complicații cu microbi sensibili la acestea).

Sper, dragii mei, că informațiile acestea despre gripă vă vor folosi la prevenirea bolii, vă vor ajuta să împiedicați întinderea ei. De aceea putem spune cuiva care strănută: „noroc", dar putem adăuga: „vezi, dacă e o gripă îngrijește-te și ferește-te să o dai altora".

Ei, și acum vă doresc... sănătate. Ne vom întîlni în numărul celălalt. Dar dacă între timp vreți să mă întrebați ceva, scrieți-mi.

Al vostru
Dr. VITAMINA,
ptr. conf. Dr. **PAUL MIRONESCU**

ASEMANARE

Acele ceasornicului arată ora opt fără zece. Mai sînt zece minute! Se ridică încet de pe scaun. Ia în mînă un catalog. Il privește. Clasa I-a. Așa scrie pe el. Cîți ani au trecut de-atunci? Unsprezece. După unsprezece ani eleva Melania Tudoran a ajuns învățătoare. Iar azi e o zi cu ploaie măruntă și rece. Ciudat. Vremea nu influiențează totdeauna inima. E veselă. Iar inima ei este plină. Puțin emoționată. Se mai privește o dată în oglindă, și pornește pe culoar. Se oprește în dreptul clasei pe care o plăcuță vestește: cl. I-a. Și, fără să vrea, tresare. Dincolo de această ușă sînt 41 de copii. Toți elevii clasei I-a elementară. Elevii ei.

Iși îndreaptă spatele. Respiră adînc, de parcă ar fi vrut să-și umple pieptul cu aer, să-i ajungă o zi întreagă. Apasă clanța și intră. In clasă s-a făcut deodată liniște. 41 de perechi de ochi o privesc. Ii simte. O privesc de parcă ar vrea să-i vadă inima.

— Bună ziua, copii.

— Bună ziuaaa, tovarășă învățătoare.

— Și-acum, stați jos. De azi înainte vom învăța împreună patru ani. Eu voi fi învățătoarea voastră — și mă cheamă Melania Tudoran, iar voi veți fi elevii mei.

Melania Tudoran deschide catalogul. Apoi începe să facă prezența. O stînjenește însă ceva. Simte că cineva o privește cu insistență. Ridică ochii. Exact în fața ei, în banca întîia, pe rîndul din mijloc, o fetiță cu păr bălai, strîns în două cozi groase, cu ochi mari, albaștri, o privește drept în ochi. Un dialog mut începe între învățătoare și micuța elevă.

— Fac cumva vreo stîngăcie cînd strig catalogul?

— Fiecărui copil are ceva să-i spună. Ce frumos vorbește tuturor. Ce tînără e. Și ce mîndră a intrat în clasă.

— Se uită cu atîta neîncredere la mine. Voi reuși să mi-o apropii? E greu începutul.

— Vizante Elena, se aude vocea învățătoarei.

Speriată, surprinsă parcă asupra unui lucru urît, Ileana, fetița cu păr bălai și ochi albaștri, tresare. Se ridică în picioare.

— De unde ești tu, Ileana? întrebă învățătoarea.

— Ileana! De unde știe că mă cheamă Ileana? Imi spune pe nume, ca mămica. De unde sînt?... de aici... din Armașul de Sus, raionul Făgăraș. Și ca și cînd ar fi răspuns la lecție, Ileana spune de unde este; de unde-i sînt părinții. Apoi se așează".

„M-a prins că o privesc".

„De ce s-o fi speriat? I-am vorbit urît? Sau poate nu i-oi fi plăcut? Trebuie să fac o lecție interesantă".

— Copii, azi vom învăța literele. Bineînțeles, nu toate. Că-s multe. Vom începe cu prima. Se cheamă litera A...

Lecția o prinse pe învățătoare. Prima emoție trecuse. Iar copiii erau din ce în ce mai captivați de semnele ce le scria învățătoarea pe tablă.

Clopoțelul vestește sfîrșitul lecției.

— Păcat. A fost așa de frumoasă prima zi de școală... Primele litere. Aproape că știu să le scriu pe toate.

Și Ileana începe să-și strîngă în grabă lucrurile. „Trebuie s-o ajung din urmă. Și-o zbughește afară.

Ploaia a stat. Soarele, zgîrcindu-se, își arată doar cîte o rază. S-a terminat prima zi de școală. Melania Tudoran merge încet pe uliță, spre casă. „Cînd voi reuși să mă împrietenesc cu ei?" După ea s-a luat un grup gălăgios de fete și băieți. Elevii ei.

Ileana, căpătînd puțin curaj, se apropie de ea.

— Tovarășă învățătoare, mergeți spre casă, nu-i așa?

— Da, spre casă.

— Atunci e bine. Noi o să vă însoțim.

N. SCHIBINSCHI

MĂRȚIȘORUL COSMIC

Inelul lui Saturn și-a pierdut strălucirea, ca o bijuterie ieftină, cumpărată la bîlci iar biata planetă suspină amar...

Atențiune, dragi cititoare, gelozia, acest sentiment din care v-ați făcut proprietate exclusivă, va fi cunoscut de azi încolo și în lumea giganților cosmici. Și pe bună dreptate: pămîntul a primit un dar împărătesc. Un mărțișor, ca o boabă scînteietoare de diamant, marca „Satelit". Faptul a iscat oarecum surprindere în galaxie: Doar pînă la 1 martie mai e și, vorba cîntecului, „Se-așterne bruma peste vii" Noi însă, care știm adevărul, le vom răspunde curioaselor planete: Ce importanță are? Las' să fie toamnă. Darul acesta are pentru noi semnificația adînc emoționantă a unei primăveri care bate la ușă. Primăvara științei triumfătoare, care va cuceri spațiile, le va cunoaște și le va supune omului...

Lansarea satelitului artificial

Pămîntul are un nou satelit!

Vestea, cuprinsă în comunicatul Agenției TASS din dimineața zilei de 5 octombrie, a produs o adevărată fierbere pe toate meridianele globului. Observatoarele lumii și-au pregătit cu înfrigurare instrumentele optice. Aparatele de radio-recepție au ciulit „urechile" de metal. Rotativele ziarelor scoteau de zor ediții speciale...

Cine sînt înfăptuitorii acestei minuni cosmice? Ce uriașă însemnătate are ea? O știe azi aproape fiecare locuitor al planetei: la 4 octombrie, savanții sovietici au lansat, pentru prima oară în lume, un satelit artificial al pămîntului. Bolidul, „împins" pe orbita sa cu ajutorul unei rachete, evoluează în clipa de față în jurul pămîntului, la o înălțime de aproximativ 900 km, cu o viteză medie de 8.000 metri pe secundă. El are forma unei sfere cu diametrul 58 cm. și cu a greutate de 83,6 kilograme. Satelitul, de fapt, nu zboară. El gravitează în jurul pămîntului datorită legilor mecanicii ca orice corp ceresc și descrie o rotație complectă într-o oră și 35 de minute. In timp de trei zile și trei nopți, datorită vitezei sale fantastice, el străbătuse 1.400.000 de kilometri! Deși greu de urmărit, el a fost și continuă să fie văzut în diferite puncte ale globului, cu ajutorul aparatelor optice. Radio-amatorii de pretutindeni înregistrează cu emoție semnalele emise de noul astru, care e prevăzut cu două posturi puternice de radio-emisie.

Insemnătatea lansării satelitului artificial de către savanții sovietici este cu adevărat istorică, deschizînd o eră nouă: era cuceririi de către om a spațiilor interplanetare. Datorită aparaturii satelitului, se vor căpăta noi cunoștințe despre proprietățile spațiului cosmic, se va studia pămîntul ca planetă a sistemului solar. Aceste date vor fi îmbogățite cu ajutorul altor sateliți, mai grei, pe care Uniunea Sovietică intenționează să-i lanseze în viitor.

Primul pas către călătoria interplanetară, un vis vechi al omenirii, rămas pînă acum de domeniul fanteziei, a fost înfăptuit. A fost înfăptuit de către oamenii sovietici, aceia care au construit prima centrală electrică atomică din lume, aceia care au efectuat primul zbor peste Atlantic cu un avion de pasageri cu reacție (vestitul TU-104). In întrecerea pașnică pe tărîm științific cu Statele Unite ale Americii, cea mai puternică țară capitalistă din lume, Uniunea Sovietică a dobîndit o minunată victorie. Savanți de renume mondial ca Dr. J. Kaplan (S.U.A.) sau Joliot—Curie (Franța) și-au exprimat admirația față de această măreață realizare a științei sovietice. Milioane de oameni simpli din toată lumea își manifestă emoția și entuziasmul. Pînă și cei mai neîncrezători oameni de știință din apus au căzut pe gînduri în fața „lunei sovietice" cum a fost supranumit acolo satelitul.

Poporul nostru e mîndru de prietenia trainică ce-l leagă de oamenii marii țări sovietice, și se bucură din adîncul inimii de aceste succese care făgăduiesc lumii un viitor nebănuit.

„Ziua presei" într-o tabără de pionieri

Tabăra era în fierbere. Corturile erau pline de hîrtie colorată și acuarele. Grupele se pregăteau intens, căci fiecare avea ambiția să se evidențieze. Lucrurile de altfel, au mers strună și cînd, în duminica hotărîtă, Lenchen Tiefblick și Egon Roller, reporteri la „Der Junge Pionier", au poftit pionierii din tabăra de pionieri „Palmiro Togliatti" să sărbătorească împreună „Ziua presei", din corturi își făcură apariția oaspeți din întreaga lume. Chinezoaice și indiene, ba chiar și tineri negri din Africa, înveșmîntați în pitoreștile lor costume de papură.

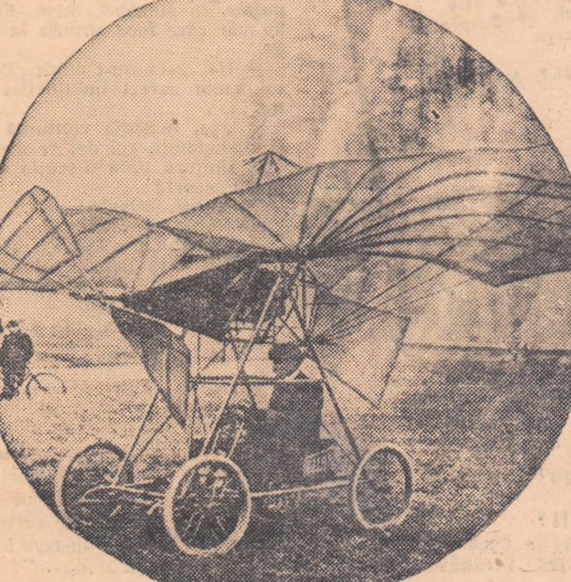
Ați ghicit desigur că erau pionieri travestiți în reprezentanți ai tuturor popoarelor. Și, după cum bănuiți, întreaga festivitate a fost filmată de Wilfried și Roland (băieții din fotografie) cu un puternic aparat „Defa" de construcție... proprie. Deocamdată Wilfried și Roland n-au arătat nimănui filmul. Cine știe, poate că nu este prea izbutit!

Despre festivitatea aceasta au venit să scrie zece redactori din partea presei de tineret. Și nu se pot plînge că n-au avut de lucru!

MARIANNE SCHUMAN
redactor al gazetei „Der Junge Pionier"

Roadele prieteniei

Republica Democrată Germană, a cărei industrie se bucură de o adîncă prețuire peste hotare, își aduce din plin contribuția și pe tărîmul tehnicii la puternica prietenie ce leagă țările socialiste. Astfel, specialiști germani vor construi în China una dintre cele mai mari fabrici de mătase artificială din lume. Tot în China, se construiesc cu utilaj din R.D.G. mai multe uzine de forță. Nu de mult și-a început producția prima fabrică de ciorapi din Albania, înzestrată cu 40 de mașini automate livrate de R.D.G., iar fabrica de mașini „Zemag" proiectează acum noi utilaje pentru fabricile de brichete din Cehoslovacia și Bulgaria. In Ungaria se construiește o fabrică de celuloză cu o capacitate de 22.000 de tone anual; fabrica e înzestrată în cea mai mare parte cu utilaj din R.D.G. iar la construcție participă specialiști germani.

Traian Vuia și mașina sa de zbor

TRAIAN VUIA

In ziua de 18 martie 1906, în vecinătatea Parisului, se înfăptuise visul de milenii al omenirii: inginerul romîn Traian Vuia reușise să se ridice în aer și să zboare la înălțimea de un metru, pe o distanță de 12 metri, cu un aparat de construcție proprie. Era cel dintîi om care s-a desprins de pămînt, a plutit în atmosferă și a revenit pe pămînt cu mijloace de bord mecanice. Fiu de țăran sărac, originar din Banat, Traian Vuia nu poate pătrunde la Politehnica din București. Dornic totuși să învețe, studiază Dreptul la Budapesta. Din munca lui își strînge banii cu care pleacă la Paris, nutrind mai departe hotărîrea de a construi mașina de zburat. Rămas mult timp necunoscut, după grele încercări reușește să-și vadă visul cu ochii. Aparatul construit de el se ridică în văzduh, deschizînd astfel o eră nouă în istoria civilizației.

Traian Vuia a avut o multiplă activitate tehnică. Generatorul cu aburi, teoriile originale privitoare la helicopter, lucrările lui de termodinamică i-au înscris definitiv numele în istoria științei.

Inventatorul Traian Vuia a fost și un aprig luptător pentru dreptatea celor mulți, pentru fericirea poporului său, pe care nu l-a părăsit nu l-a uitat și în mijlocul căruia a venit să-și trăiască ultimele luni de viață.

M. ROȘU

MĂRTIȘORUL COSMIC

Și știți voi, stimate planete, cine a făcut pămîntului darul acesta simbolic? L-au făcut prietenii sovietici, care au mai deschis omenirii o primăvară, deși nori de plumb apăsau pe-atunci...

Satelitul nu-i decît un grăunte de metal în spațiu. Dar e primul sol al oamenilor, trimis să exploreze necunoscutul. Și milioane de oameni, cu răsuflarea oprită de emoție, îi ascultă semnalele uniforme, care spun parcă: „Totul e în ordine. Vom izbuti. Viitorul e al nostru!"

Unii pregăteau pămîntului bombe nimicitoare, să-i scrijilească trupul. Oamenii sovietici i-au dăruit un mărțișor pașnic. Să lăsăm deci planeta noastră să-și admire, cu legitimă cochetărie, găteala nouă și să-i urăm din toată inima, ca-n pragul primăverii:

La mulți ani, pămîntule drag!

VAL. MAGURA

SPORT

De fiecare dată, duminica îți oferă prilejul de a te afla în tribunele unei săli de sport sau ale unui stadion, din care încurajezi cu aplauze echipa ta preferată. Cîteodată se întîmplă însă ca reprezentanții sportului pe care-i îndrăgești tu, să fie plecați în străinătate. Atunci, atunci abia aștepți emisiunea „Sport" de la radio sau ziarul din care să poți afla rezultatele lor.

Dar oare, duminica trecută ce întreceri sportive ne-au entuziasmat mai mult?

Desigur, Cursa Victoriei, această tradițională întrecere care s-a desfășurat timp de o săptămînă. Ca niciodată, în anul acesta cicliștii, în majoritatea etapelor, au avut de înfruntat ploaia, frigul, vîntul... Dîrzenia lor a fost însă mai tare și dintre toți, cel mai mult s-a remarcat Constantin Dumitrescu, cîștigătorul primului loc, precum și întreaga echipă C.C.A. I formată din C. Dumitrescu, I. Vasile, C. Tudose. Sosirea din ultima etapă (Orașul Stalin—București), a avut loc duminică după amiază

La fotbal, surpriza duminicii a constituit-o meciul de fotbal dintre Progresul-București și Dinamo-Cluj. Deși meciul s-a jucat la București și toți credeau într-o victorie sigură a gazdelor, dinamoviștii clujeni au cîștigat cu scorul de 3—2 după ce aproape tot timpul au condus cu 3—0. Mare încurcătură a mai făcut și acest meci pronosportiștilor! Ca de altfel și meciul desfășurat la Petroșani între Energia și Știința-Timișoara, meci pe care gazdele l-au cîștigat cu scorul de 2—1. Acum, după jocurile disputate duminică C.C.A a trecut în fruntea clasamentului, fiind urmată de Energia Petroșani și Știința Timișoara.

Cine a fost duminică pe stadionul Republicii, cred că a fost plăcut impresionat de jocul frumos disputat între reprezentativele feminine de handbal ale R.P. Romîne și R.P Ungare Deși scorul este 5—4 pentru noi, el putea fi mult mai mare dacă Dedrak, portarul echipei maghiare, nu s-ar fi găsit într-o formă atît de splendidă.

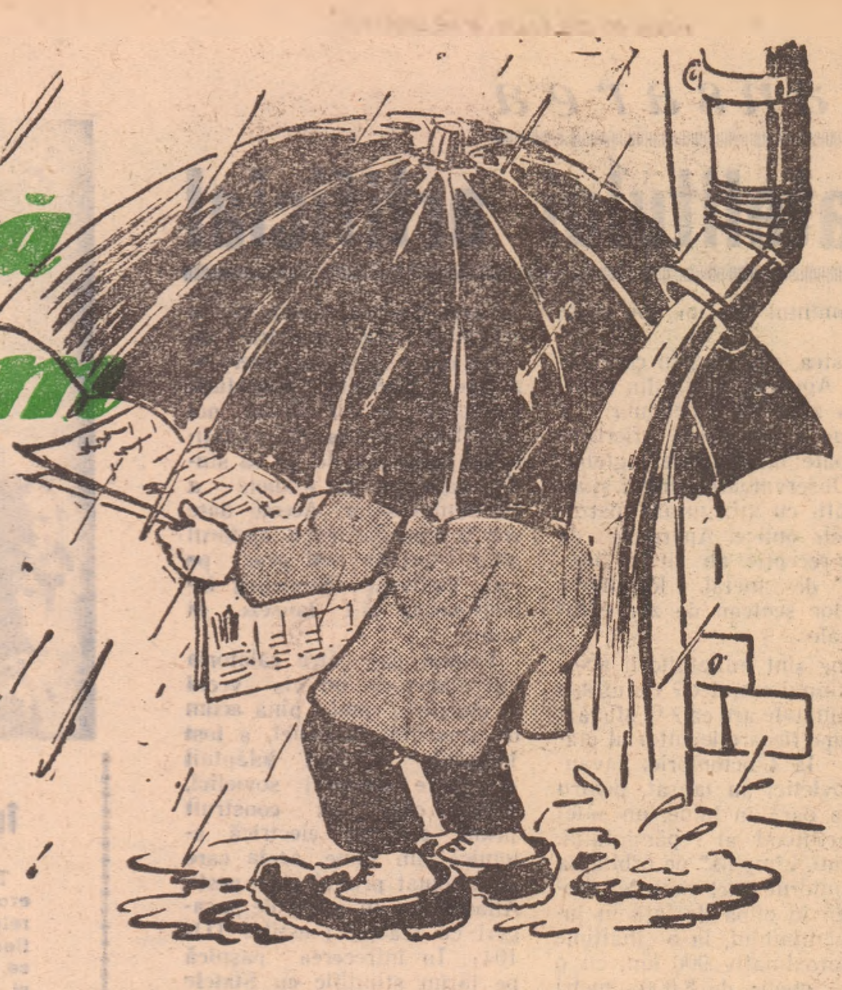
Vestea de la Praga ne-a umplut inimile de bucurie. In tradiționala cursă de marș Praga—Podedrady, care măsoară 50 kilometri, mărșăluitorul nostru Ion Păcuraru a realizat un nou record al R.P.R.: 4h 27'32" 8/10 Vechiul record era de 4h 29'03".

Aceeași satisfacție am simțit-o și cînd am auzit că la Belgrad reprezentativa de box a orașului București a obținut o splendidă victorie asupra formației secunde a Iugoslaviei. Gala „K.O.-urilor s-a disputat pe stadionul Partizan din Belgrad. Cea mai dramatică partidă a fost aceea dintre D. Gheorghiu și Milovici George In urma unei dispute dîrze, D. Gheorghiu iese învingător. Tot printre învingători se numără și Puiu Nicolaie, Mîndreanu Nicolaie. Intîlnirea de box dintre reprezentativa București — Iugoslavia B s-a terminat cu 16—4.

Și acum, dragi prieteni, pe săptămîna viitoare.

RADU POPA

Las' să plouă că noi rîdem

ANOTIMPURI...

Stau în casă şi mă uit pe fereastră. Pe aşa o vreme nu-ţi vine nici să-nveţi, nici să citeşti. E toamnă iar. Stau în casă şi mă uit pe fereastră. De-ar veni mai iute iarna!

...A venit iarna. Aşa-i întotdeauna — după toamnă vine iarna. Afară ninge. Stau în casă şi mă uit pe fereastră. Pe aşa o vreme nu-ţi vine nici să înveţi, nici să citeşti. E iarnă iar. Stau în casă şi mă uit pe fereastră.

...Ura! a venit primăvara. Ştiam eu c-o să vină. Aşa-i întotdeauna. Intîi nu vine, nu vine şi pe urmă deodată, cînd nici nu te aştepţi, pac! a venit.

Am deschis fereastra. Stau în casă şi mă uit pe fereastră. Pe aşa o vreme cine ar putea să înveţe sau să citească? A venit primăvara! Stau în casă şi mă uit pe fereastră. In curînd o să vină şi vara!

...Vara. Ce bine e vara. Vara pe care au slăvit-o poeţii şi cîntăreţii. Vara cea cu holde pline şi cu zumzet de albine. Da, e bine c-a venit vara. Afară e cald. Stau în casă. Parcă-i mai răcoare. Pe aşa o căldură nu-ţi vine să faci nimic.

Cînd o să vină toamna?

Pagină de humor de EDUART JURIST
Desene: BURSCHI

SCRISORI DESPRE UN BĂIAT

Şi eu îl cunosc pe Sandu. Dar nu pot spune lucruri bune despre el. Odată, în loc de zahăr, mi-a dat să înghit o minge de ping-pong. Inchipuiţi-vă, era spartă! Şi pe urmă, doarme de-a-npicioarele. Desigur, asta-i foarte bine. Aşa face orice cal, dar nu la şcoală, cînd îl ascultă profesorul. In privinţa caracterului, nu-i pot trece cu vederea că nu răspunde întotdeauna drept şi cinstit. Prea deseori încearcă să facă din cal măgar.

Semnat: PATRUNJEL-CAL

Şi eu îl cunosc pe Sandu. Il cunosc de mic, de cînd m-am născut. E un băiat bun, pentru care în general am foarte multă simpatie. In special, pentru că trage pisicile de coadă. Din pricina lui fostul nostru motan şi-a dat demisia şi a trebuit să angajăm unul nou. De asemeni, îmi place că ştie să se gudure pe lîngă cei mari. Eu mă gudur pentru zahăr, el pentru bicicletă şi bani de cinema. O altă trăsătură bună este aceea că nu-i place să se tundă.

Semnat: GRIVEI-CIINE

Eu îl cunosc bine pe Sandu. Ceea ce pot spune despre el e că-i place să doarmă toată ziua, ca oricărui motan cumsecade, ceea ce dovedeşte că n-are gusturi proaste nu-mai că nu-şi spală mustăţile ca mine. De altfel, în general nu-i prea place să se spele. Nu ştiu dacă ştie să prindă şoareci. Şi despre ce nu ştiu, nu scriu.

Semnat: VASILE MOTANUL

Asta nu-i nimic!

Tudorel şi Mişu sînt în aceeaşi clasă. Atît doar că Tudorel e la A şi Mişu la B. De cîte ori se întîlnesc, cei doi se opresc să stea de vorbă:

— Noroc, Mişule.

— Bună, Tudorel.

— Ce mai e nou?

— Un briceag. Uite-l, cu plăsele de corn.

— Ha, asta nu-i nimic, face Tudorel. Eu am acasă un cuţit de vînătoare. o grozăvie, nu alta!

— Un cuţit de vînătoare? Ha! Asta nu-i nimic — i-o întoarse Mişu. Eu am acasă o puşcă de vînătoare, a lui tăticu!

— Ha, asta nu-i nimic! Unchiul meu are o barcă cu motor.

— Ha, asta nu-i nimic, îi răspunde, inepuizabil, Mişu. Eu am un văr care face armata la aviaţie.

— Ha, asta nu-i nimic. Eu am un vecin care-i îmblînzitor de tigri...

Şi aşa, discuţia continuă pînă cînd, osteniţi, cei doi se despart.

O singură dată discuţia a fost foarte scurtă:

— Noroc, Mişule!

— Noroc, Tudorel.

— Ce mai nou?

— Un 3 la istorie, oftă Mişu.

— Asta nu-i nimic, eu am luat un 2 la matematică.

...Şi cei doi şi-au văzut de drum.

Urmele misterioase

Era tocmai ora 11 şi 36 de minute, după meridianul şcolii din cartierul nou, cînd telefonul de pe masa lui Sherlock Holmes zbîrnîi misterios.

— Alo, spuse Holmes, avînd o stranie presimţire.

De la capătul celălalt al firului auzi o voce care i se păru cu totul necunoscută:

— Vă rog, dumneavoastră sînteţi marele detectiv?

— Intocmai, răspunse Holmes, care era ca de obicei, bine informat.

— Vă aduc la cunoştinţă o senzaţională dispariţie.

— Despre ce e vorba?

— A dispărut colegul meu de bancă. Gaie Lungu...

— La ce oră s-a petrecut faptul?

— La ora de geografie.

— Aha!

— Credeţi că o să-l găsiţi?

— Mai încape vorbă! D-voastră aveţi vreo bănuială? Nu cumva a fost răpit de Macambo piratul din Corsica?

— Imposibil, că noi sîntem din alt raion.

— Aşa? Atunci poate a plecat la vînătoare de crocodili în Africa?

— Nu, nu cred. Taică-său îl ceartă dacă vine tîrziu acasă.

— Bun, conchise Holmes. Amănuntul e foarte preţios. Mă voi ocupa de această afacere.

Marele detectiv îşi luă toate precauţiile necesare. Işi rase frumoasa lui barbă pe care o purta de cîteva zile şi îşi lipi una falsă, care-l făcea de nerecunoscut. Apoi luă autobuzul 47 şi plecă la adresa indicată.

Intr-adevăr, informaţia se dovedi exactă. Banca era goală. Dar ochiului ager al încercatului detectiv nu-i scăpă un amănunt care pentru unii ar fi apărut fără însemnătate. Pe bancă, drept la mijloc, descoperi o inscripţie:

GAIE LUNGU — CLASA A VII-a.

— Mda, murmură detectivul atît de încet, că nici el nu auzi. Inscripţia asta a fost făcută cu o armă albă, cu plăsele negre, calibru briceag. Va să zică iată o primă urmă!

Apoi Sherlock Holmes scoase o lupă şi începu să cerceteze... faţa locului. După cîteva minute, detectivul făcu o nouă descoperire: zece paşi mai la dreapta, într-o băltoacă de cerneală zăcea corpul neînsufleţit al geografiei fizice. Cercetînd-o atent, Holmes descoperi că era plină de amprente: amprente chimice, amprente de grăsime şi amprente de cerneală. Doar în cîteva locuri nu găsi nici o amprentă, pentru că lipseau paginile cu pricina. In multe locuri, proprietarul cărţii făcuse corecturi ciudate în textul tipărit. Astfel Holmes citi: „Continentul... Gaie Lungu" ... „Munţii Gaie Lungu"... Relieful... lui Gaie Lungu"... De-altfel, aceste două cuvinte se puteau citi pe mai toate paginile. Şi atunci o straşnică bănuială încolţi în mintea experimentatului detectiv.

— E cartea lui Gaie Lungu! Deci încă o urmă a lui Gaie.

UNDE DUC PAŞII?

Holmes se luă după paşii de cerneală ce porneau chiar din băltoacă. Străbătu culoarul. Urmele treceau de pe podea pe covor şi de pe covor înapoi pe podea. In sfîrşit, urmele îl conduseră în stradă, şi aici se pierdură într-o băltoacă veritabilă. Dar lui Sherock Holmes nu-i fu greu să le regăsească, de data aceasta sub formă de tălpi de noroi. Se luă după ele şi ajunse în dreptul unei case, cu un gard de scînduri, proaspăt vopsite. Pe gard, Holmes citi: GAIE LU... Celelalte trei scînduri lipseau...

Deodată, ceva atrase atenţia detectivului. In gard era înfipt un cui. Iar în cui era înfiptă o bucată de stofă. Holmes desprinse cu băgare de seamă stofa şi, după vechiul său obicei, dădu mulţumit din cap. Apoi, strecurîndu-se prin spărtura din gard, se îndreaptă spre fundul curţii ghidat de iarba călcată din straturile de flori.

DESCOPERIREA

— Bănuiam eu! exclamă Holmes, văzînd un băieţandru care se juca cu nişte pietre şi nişte geamuri.

Jocul era cam aşa: băiatul arunca pietrele în curtea vecină şi, de cîte ori nimerea într-un geam, striga: Unu-zero! Doi-zero! Trei-zero! şi aşa mai departe, pînă la sfîrşitul punctajului şi al geamurilor.

— Nu vă supăraţi, dumneavoastră aţi pierdut această bucată de pantalon? întrebă detectivul cu binecunoscuta sa politeţe englezească.

— De unde ştiţi? se fîstîci băiatul.

— Nimic mai simplu. In primul rînd, pentru că bucata asta de stofă este pătată cu aceeaşi cerneală ce se poate observa pe degetele d-voastră. Şi pe urmă, pentru că pe genunchiul d-voastră stîng se poate de asemeni observa o gaură, care are exact forma acestei bucăţi de postav. Deci pot afirma cu siguranţă că dv. sînteţi Gaie Lungu.

— Adevărat, eu sînt, se îngălbeni băiatul.

— Imi pare bine că v-am găsit. In felul acesta şi cel de al 374-lea mister din cariera mea a fost dezlegat.

„Mai tîrziu, cînd năvăliră ziariştii ca să afle cum s-a întîmplat totul, marele detectiv zîmbi enigmatic şi spuse doar atît:

— Gaie trece, urmele rămîn.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60 10: 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".